NN 46/2018 (18.5.2018.), Presuda Visokog upravnog suda Republike Hrvatske broj: UsII-345/17-6 od 15. veljače 2018.

VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

893

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sutkinja Lidije Rostaš-Beroš, predsjednice vijeća, Ljiljane Karlovčan-Đurović i Sanje Štefan, članica vijeća, uz višu sudsku savjetnicu Veseljku Kos, zapisničarku, u upravnom sporu tužitelja Hrvatskog Telekoma d.d., Roberta Frangeša Mihanovića 9, Zagreb, koji zastupa opunomoćena Irena Brezovečki, protiv tužene Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, koju zastupa predsjednik Vijeća dr. sc. Dražen Lučić, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Grada Pule, Forum 1, Pula, koji zastupa opunomoćeni Dejan Španović, odvjetnik u Zagrebu, Trnjanska cesta 59, radi utvrđivanja naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 15. veljače 2018.

presudio je

I. Poništava se djelomično rješenje tužene Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/16-11/312, urbroj: 376-10-17-20 od 9. studenoga 2017.

II. Odbija se zahtjev zainteresirane osobe Grada Pule za naknadu troškova upravnog spora.

III. Ova će se presuda objaviti u »Narodnim novinama«.

Obrazloženje

Točkom I. izreke osporavanog rješenja tužene Agencije utvrđeno je da je tužitelj infrastrukturni operator za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu izgrađenu na pojedinačno navedenim nekretninama koje su u vlasništvu Grada Pule. Točkom II. izreke istog rješenja utvrđeno je što sve čini tu elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu. Točkom III. izreke utvrđena je visina naknade za pravo puta za nekretnine iz točke I. tog rješenja koju je tužitelj obvezan plaćati Gradu Puli u iznosu od 616.269,85 kuna godišnje počevši od 4. listopada 1016., time da za već plaćeno razdoblje treba umanjiti taj iznos za već plaćeni dio.

Tužitelj u tužbi ističe da je ovaj postupak pokrenut po zahtjevu Grada Pule koji s tužiteljem već ima sklopljen ugovor o osnivanju prava služnosti i korištenju nekretnina radi izgradnje, održavanja, razvoja i korištenja elektroničke komunikacijske infrastrukture i povezane opreme od 15. prosinca 2008.

Tužitelj se poziva na odredbu članka 28. stavka 6. Zakona o elektroničkim komunikacijama (»Narodne novine« 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17. – dalje u tekstu: ZEK) te na Pravilnik o potvrdi i naknadi za pravo puta. Navodi da je u trenutku pokretanja upravnog postupka na snazi je bio Stari pravilnik te da je neposredno prije donošenja rješenja, a tijekom trajanja upravnog postupka dana 30. rujna 2017. na snagu je stupio Pravilnik o izmjenama i dopunama Pravilnika o potvrdi i naknadi (»Narodne novine« 95/17.). Tvrdi da Novi pravilnik koji u odnosu na Stari pravilnik u bitnom sadrži postupovnu odredbu prema kojoj tuženik više ne izdaje potvrdu o pravu puta u postupku vođenom na zahtjev vlasnika nekretnine, već samo u slučaju kada je taj postupak vođen na zahtjev infrastrukturnog operatora te materijalno pravnu odredbu prema kojoj se obveza plaćanja naknade računa za razdoblje od zaprimanja zahtjeva.

Tužitelj smatra da tuženik nije bio ovlašten primijeniti novu materijalno pravnu odredbu članka 5. stavka 4. Novog pravilnika koja nije bila na snazi u vrijeme pokretanja predmetnog upravnog postupka.

Tužitelj tvrdi da je tuženica pobijanim rješenjem priznala Gradu Puli pravo vlasništva, a time i status ovlaštenika naknade za pravo puta za nekretnine za koje nije nedvojbeno utvrđeno da su njegovo vlasništvo tijekom cijelog vremenskog razdoblja za koje mu je priznata naknada pa time i za nekretnine koje se uopće ne nalaze u njegovom vlasništvu. Tvrdi da je po pozivu tužene 4. siječnja 2017. dostavio aktualne zemljišnoknjižne izvatke, što ne znači da je isto zemljišnoknjižno stanje bilo i u vrijeme donošenja pobijanog rješenja. Navodi primjer za jednu česticu kojim dokazuje da Grad Pula nije bio vlasnik te čestice tijekom cijelog razdoblja za koje mu je priznato pravo na naknadu. Navodi da vlasnik neke nekretnine može zahtijevati pokretanje postupka pred tuženicom samo u odnosu na svoje, a ne i nekretnine u vlasništvu drugih osoba.